

den allesammen i § 44, thi alt det Andet, om de enkelte Positioner ere opstillede paa den ene eller den anden Maade og efter andre Principer end i Landstingets Forslag, betyder jo ikke Noget. Man vidste jo forveien, at Folkethinget havde andre Anskuelser paa dette Punkt, og det var umuligt for Folkethinget at vide, hvilke Anskuelser Landstinget havde, thi Landstingets Anskuelser forandre sig hurtigt, og man kunde jo heller ikke vide, hvor hurtig de igjen kunne forandre sig; Landstinget har i Løbet af de sidste 6—7 Aar havt saa mange Toldpolitiker, at det ikke er godt for Folkethinget at vide, hvorledes Landstingets endelige Toldpolitik er. De Argumenter bringer jeg mere som Noget, der er sagt, fordi det skulde siges, end som Ting, der virkelig menes eller med Alvor anføres mod vore Betragtninger. Men paa den anden Side møde vi, hvad der er sagt mod vor Affattelse af § 44. — Det er kommet fra saa mange forskellige Sider, at det vel maa være Alvor — men naar man ser nærmere med aabne Øine paa hele den Taktik, som vore ærede Modstandere og ogsaa Regeringen har brugt mod os i denne Sag, tror jeg nok, jeg tør sige, at dette Argument, der er hentet fra Affattelsen af § 44, er brugt paa dobbelt Maade. Der siges af Mange og deriblandt af enkelte Medlemmer, som ikke pleie at gaa med Regeringen, at Grunden til, at vor Affattelse af § 44 hindrer Lovforslagets Fremme, ligger i, at vi ikke have udtalt i denne Paragraf Noget om, hvorledes Kompensationen skal finde Sted. Dertil spøiede den høitærede Minister en anden Argumentation, nemlig den, at det i § 44 findes udtalt, at der skal ske en Nedgang i Statskassens Indtægter, der svarer til Krigstoldskatten. Det er imidlertid Noget, som den høitærede Minister nærmest har været ene om at fremhæve, og som ikke har vundet nogen stærk, begeistret Tilslutning fra andre Sider. Jeg tror ikke bestomindre, at den høitærede Minister der har fremhævet det Vigtigste, og jeg skal ogsaa komme tilbage dertil senere. Foreløbig skal jeg holde mig til den anden Side af Sagen, som er betonet saavel af den høitærede Minister som fra mange andre Sider i Salen, nemlig at Grunden til, at Folkethinget visner denne Sag, er, at der ikke i vore Vædringsforslag til § 44 findes optaget nogen Bestemmelse om, hvorledes Nedgangen skal dækkes, hvorledes Kompensationen skal finde Sted. Jeg tror ikke, man dermed har ment, at vi skulde have udarbejdet to fuldstændige Love om Ol og Brændevin, eller at man virkelig skulde have paastaet eller ville paastaa, at saa

længe disse Love ikke laa for udarbejdede i deres Detailler, var det umuligt at behandle Toldloven, thi en saadan Paastand var jo en ren Absurditet, en ren Urimelighed, som jeg ikke tror, Noget for Alvor vil fremtætte. Derfor vil jeg heller ikke sige, at det har været Meningen; thi jeg ønsker ikke at gjøre mine Modstanderes Argumenter svagere, end de i Virkeligheden ere. Jeg tror, at ærede Medlemmer dermed mene, at de ville i store Træk vide, hvorledes Kompensationen skal finde Sted, forinden de gaa ind paa at behandle Toldloven. Jeg tror, at man nærmest kan udtrykke deres Mening saaledes, som det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad) udtrykte den. Vi maa vide, vi maa være sikre paa, i hvilken Retning Kompensationen skal gaa, hvilke nye Paalæg der vil komme istedetfor de gamle, før det kan nytte at behandle Toldloven; vi maa i det mindste vide, om den skal ske ved indirekte eller direkte Skatter. Jeg tror ikke, at jeg der er gaaet mine Modstanderes Mening for nær. Jeg tror ogsaa, jeg har fremstillet den saa upartist som muligt, men jeg tilstaar, at det Argument er ganske forbausende, ikke alene fordi der jo ikke præjudiceres Noget ved, at der vedtages en eller anden Ting i Toldloven, som ikke kommer til at træde i Kraft, forinden de Skattelove ere vedtagne, som man senere maatte kunne blive enige om, selv om man kan sige, at Interessen for Toldloven er meget ringe i det andet Thing, — og heller ikke af den Grund, at disse Argumenter i og for sig ere ganske umulige — det tør jeg ikke paastaa — men fordi det forekommer mig aldeles klart, at hvis det virkelig er Meningen, hvis man virkelig lægger en saadan Vægt paa, at der findes udtalt i § 44, at Nedgangen enten dækkes ved indirekte Skatter eller ved en Ol- og Brændevinskat eller en Ol- eller Brændevinskat eller ved en Forhøielse i selve Tarifen, hvilket jo ogsaa kunde tænkes — man kunde jo f. Ex. spare paa en eller anden Position, saa der slet ikke trængtes til nogen Kompensation — derjom man ønsker noget Saadant, vil det jo staa til Dem at sætte et Vædringsforslag ind i det andet Thing, men hvorledes det, at Sligt ikke nævnes her i Thinget, skulde gjøre en Forhandling om Loven umulig, tilstaar jeg, er mig en absolut Gaabe; jeg tror ikke, noget Menneke i Verden vil kunne løse den. At man ikke i dette Thing har udtrykkelig nævnt Love, som man forøvrigt aldrig nogenstunde har erklæret sig imod at forhandle, ligger i, at man ikke paa 8 Dage kan forhandle og gjøre færdig Statessystemlove, som Landstinget har brugt 2 Aar om at gjøre færdige, og at